

Το **θέατρο** παίζεται μπροστά στα μάτια μας. Το αν πρόκειται για τραγωδία ή κωμωδία εξαρτάται από την πλευρά που κάθεται ο καθένας.

Από τη μια, είναι ο **ΣΥΡΙΖΑ** που εξανίσταται ότι οι «εταίροι» μας δεν έχουν μπάσα και ζητάνε έξτρα μέτρα, έξω από την συμφωνία του περασμένου καλοκαιριού.

Από την άλλη, είναι η **ΝΔ** που αγωνιά να αποδείξει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ίδιος και χειρότερός της και κάνει λόγο περιπαικτικά για «**μνημόνιο-κάβα**» που έχει αποδεχθεί η κυβέρνηση.

Ψευδολογούν και οι δύο, συνειδητά και ξεδιάντροπα. Παραθέτουμε τρεις αποδείξεις

Πρώτον: Η συμφωνία για το Τρίτο Μνημόνιο προέβλεπε ρητά τα προληπτικά πρόσθετα μέτρα

Η περιβόητη συμφωνία υποταγής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ της **12^{ης} Ιουλίου** του περυσινού καλοκαιριού, προέβλεπε **ρητά** την προκαταβολική δέσμευση της κυβέρνησης σε «προληπτικά» και πρόσθετα μέτρα σε περίπτωση κινδύνου αποκλίσεων από τους στόχους. Παραθέτουμε:

«Για την επιτυχία θα απαιτηθεί η συνεχής εφαρμογή των συμφωνημένων πολιτικών **επί πολλά έτη**. Για το σκοπό αυτόν, απαιτείται **πολιτική δέσμευση**, αλλά επίσης και η τεχνική ικανότητα της ελληνικής διοίκησης» (...)

«Οι όροι θα επικαιροποιούνται σε **τριμηνιαία βάση**, λαμβανομένης υπόψη της επιτευχθείσας προόδου όσον αφορά τις μεταρρυθμίσεις κατά το προηγούμενο τρίμηνο. (...) Για την επιτυχία απαιτείται ο **ενστερνισμός του προγράμματος** μεταρρυθμίσεων από τις ελληνικές αρχές. Επομένως, η κυβέρνηση είναι **έτοιμη να λάβει οποιαδήποτε μέτρα** ενδέχεται να κριθούν κατάλληλα για το σκοπό αυτόν, καθώς οι περιστάσεις μεταβάλλονται. **Η κυβέρνηση δεσμεύεται να διαβουλευτεί και να συμφωνεί** με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για όλες τις ενέργειες που αφορούν την επίτευξη των στόχων του Μνημονίου Συνεννόησης, **πριν από την οριστικοποίηση και τη νομική έγκρισή τους**».

Το Τρίτο Μνημόνιο λοιπόν δεν προέβλεπε μόνο συγκεκριμένα μέτρα και για συγκεκριμένα έτη (2015-2018), αλλά και σαφή «**πολιτική δέσμευση**» της ελληνικής κυβέρνησης για «**πολλά έτη**» (απίστευτη και σκόπιμη αοριστία) και για συμφωνία σε «**οποιαδήποτε μέτρα ενδέχεται να κριθούν κατάλληλα**»

Υπενθύμιση: Τη συμφωνία αυτή την στήριξαν τόσο οι ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όσο και οι ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΠΟΤΑΜΙ.

Δεύτερο: ο «δημοσιονομικός κόφτης» έχει νομοθετηθεί με Πεντακομματική στήριξη

Για να μην υπάρχει οποιαδήποτε παρανόηση, αλλά και για να γίνει ο εξευτελισμός της κυβέρνησης τέλειος, η θέσπιση του αυτόματου «δημοσιονομικού κόφτη», δηλαδή η λήψη πρόσθετων μέτρων στην

περίπτωση αποκλίσεων από τους μνημονιακούς όρους, αποτέλεσε προκαταρκτικό όρο (**prior action**) της τελικής συμφωνίας. Για το σκοπό αυτό υπήρξε ειδική νομοθέτηση καλοκαιριάτικα για τη σύσταση του ανάλογου «**Συμβουλίου Δημοσιονομικής Πολιτικής**» και φυσικά πέρασε επίσης με πεντακομματική στήριξη (ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΑΝΕΛ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ).

Τρίτο: Το διαρκές μνημόνιο είναι γενική απαίτηση του Δημοσιονομικού Συμφώνου της ΕΕ

Θα επιλέξουμε να μιλήσουμε με τη γλώσσα της εισηγητικής έκθεσης του Κρατικού Προϋπολογισμού του 2015:

«Σύμφωνα με τη **νέα οικονομική διακυβέρνηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ)**, όλες οι οικονομίες των κρατών-μελών της ΕΕ, υπόκεινται πλέον σε ενισχυμένη εποπτεία και υποχρεώσεις, οι οποίες απορρέουν από την υιοθέτηση του Ευρωπαϊκού Εξαμήνου, καθώς και τους κανονισμούς (*six-pack* και *two-pack*) για την ενίσχυση του **Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης** και το **Δημοσιονομικό Σύμφωνο** (*fiscal pact*) που τέθηκε σε ισχύ τον Ιανουάριο του 2013. Το νέο πλαίσιο δημοσιονομικής πειθαρχίας καθορίζει τις υποχρεώσεις κάθε κράτους-μέλους, οι οποίες περιλαμβάνουν:

- την τήρηση του **κανόνα του ισοσκελισμένου προϋπολογισμού** (σ.σ. στην περίπτωση μας η υποχρέωση μεταφράζεται σε απαίτηση πλεονασματικού προϋπολογισμού),
- την εφαρμογή πολιτικών που οδηγούν σε διατηρήσιμα αποτελέσματα (**μεταρρυθμίσεις**), (σ.σ. εννοούν όλα τα μόνιμα αντεργατικά μέτρα και τομές, όπως αυτά που θεσπίστηκαν στα κατά καιρούς μνημόνια)
- την πρόβλεψη για **μηχανισμό αυτόματης διόρθωσης τυχόν αποκλίσεων** από τους δημοσιονομικούς στόχους (...)"

Η τελευταία παράγραφος τα λέει όλα: Ο αυτόματος πιλότος μέτρων δημοσιονομικής προσαρμογής, αποτελεί **καταστατική συνθήκη** για όλες τις χώρες μέλη της ΕΕ, ανεξάρτητα μάλιστα από το αν είναι σε καθεστώς μνημονίου ή όχι.

Όταν απαιτούνται πρόσθετα μέτρα σε Πορτογαλία, Ισπανία...

Τη λήψη επιπλέον μέτρων, προκειμένου να περιορίσουν τα δημοσιονομικά ελλείμματα που παρουσιάζουν, ζήτησε πρόσφατα από τις κυβερνήσεις της **Ισπανίας** και της **Πορτογαλίας** το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Τα μέτρα ζήτησε με δηλώσεις του ο επικεφαλής του Ταμείου στην Ευρώπη, **Πολ Τόμσεν**, μαζί με τον αναπληρωτή του Φίλιπ Γκέρσον. Πιο συγκεκριμένα, η Ισπανία καλείται να καλύψει έλλειμμα 4%, το οποίο προβλέπεται για το 2016. Βάσει όσων ανέφερε ο κ. **Γκέρσον**, η χώρα της Ιβηρικής πρέπει να μειώσει το έλλειμμα κάτω από 3%. «Κατά την άποψή μας, μια προσαρμογή κατά περίπου μισή μονάδα του ΑΕΠ ή ακόμη περισσότερο θα ήταν χρήσιμη ώστε να διατηρηθεί η εμπιστοσύνη και να διασφαλιστεί ότι το χρέος παραμένει σε καθοδική πορεία», τόνισε ο Γκέρσον.

Για την Πορτογαλία, ο Πολ Τόμσεν είπε ότι «η δημοσιονομική πολιτική που ακολουθεί τα δύο τελευταία χρόνια έχει "χαλαρώσει" και είναι σαφές πως η Λισαβόνα κινείται προς τη λάθος κατεύθυνση».

Υπενθυμίζουμε ότι η Ισπανία τυπικά δεν εντάχθηκε ποτέ σε μνημόνιο, ενώ η Πορτογαλία υποτίθεται ότι βγήκε «με επιτυχία» από αυτό...

Το θέμα λοιπόν δεν είναι Χαρδούβελης ή Τσακαλώτος, ούτε Σαμαρο-Μνημόνιο, ΣΥΡΙΖΟ-Μνημόνιο, Πεντακομματικό Μνημόνιο ή Μνημόνιο-«κάβα». Τους λαούς της Ευρώπης τους τηγανίζει ανηλεώς το ευρωπαϊκό κεφάλαιο μέσω του υπερ-όπλου του που λέγεται ΕΕ και φυσικά δια μέσου των αστικών

κυβερνήσεων συντηρητικής ή «αριστερής» κοπής αλλά Ελλάδα ή Πορτογαλία.

Με την παραμονή στην ΕΕ που όλοι οι μνημονιακοί -καθόλου τυχαία- την έχουν αναγάγει σε “εθνική υπόθεση”, τα μνημόνια θα είναι **διαρκείας** και όλο και **βαρύτερα**. Με την αναγόρευση των συμφερόντων των “δανειστών” και των “επενδυτών”, δηλαδή του κεφαλαίου, σε πρωταρχικές αξίες, η λιτότητα και η εργασιακή βαρβαρότητα, θα αποτελούν τη **μόνιμη εφίλατική κανονικότητα**.

Τι σημαίνουν τα πρόσθετα μέτρα;

Όλοι περιφέρουν δεξιά και αριστερά διάφορα νούμερα. Είναι λέει $3 \times 1,8 = 5,4$ δις τα συμφωνημένα από το καλοκαίρι μέτρα και προστίθενται σε αυτά τα 3,2 δις κερατιάτικα που πρέπει να συμφωνηθούν προκαταβολικά (Το μνημόνιο-“κάβα”).

Δηλαδή κοντά στα 9 δις έως το 2018, δηλαδή για διάστημα μόλις 2,5 χρόνων! Πραγματική σφαγή...

Από πού μπορούν να βγουν αυτά τα χρήματα;

Δυνατότητα περιορισμού **δημοσίων επενδύσεων** δεν υπάρχει, διότι απλούστατα αυτές πλέον έχουν μηδενιστεί. Τα περιθώρια περικοπής **δημοσίων λειτουργικών δαπανών**, ακόμη και για τα πιο διεστραμμένα μνημονιακά μυαλά στυλ Άδωνη ή Μάρδα, είναι εντελώς περιορισμένα, καθώς αυτές έχουν πλέον αγγίξει τα όρια στοιχειώδους λειτουργίας κάθε κρατικής δομής.

Σε ότι αφορά τις **περικοπές**, απομένει μόνο ο δρόμος του μεγαλύτερου σφαγιασμού **μισθών** των δημοσίων υπαλλήλων και ακόμη περισσότερο των **συντάξεων**. Με λίγα λόγια: Κουβέντες πολλές και στο τέλος **«αγαπητέ Θανάση, πλήρωνε...»**.

Σε ότι δε αφορά τα **έσοδα**, θα δούμε πολύ γρήγορα να εκτυλίσσεται ένα πρωτόγνωρο **αμόκ ιδιωτικοποιήσεων** δημόσιας περιουσίας, επί πινακίου φακής.

Για να μη ξεχνιόμαστε: Όλα αυτά θα τα δρομολογήσει μια κυβέρνηση που θα μιλά **στο όνομα της «αριστεράς»**. Όπως κάποια χρόνια πριν το 1989 ήταν πρωτίστως οι φανατικοί αντικομμουνιστές που ορκιζόντουσαν ότι ο Τσαουσέσκου και ο Μπρέζνιεφ οικοδομούσαν την πεμπτουσία του κομμουνισμού, έτσι και τώρα οι πλέον δεξιοί και ακροδεξιοί θα είναι αυτοί που θα συμφωνούν με τον Τσίπρα ότι “μας κυβερνά η αριστερά”...

Ανταλλαγή χρέους με εξουσία και κυριαρχία

Ελάχιστοι αλήθεια πιστεύουν ωστόσο ότι τα μέτρα (είτε στην κανονική είτε στη διεσταλμένη μορφή τους), μπορεί να «αποδώσουν» και να έρθει ο ενάρετος κύκλος της «ανάπτυξης». Κανείς επίσης δεν πιστεύει στα σοβαρά ότι θα υπάρξει με στοιχειώδη σταθερότητα πλεόνασμα 3,5% μετά το 2018, ούτε και ότι θα αποπληρωθεί ποτέ το σύνολο του δυσθεώρητου χρέους. Όσα αντεργατικά μέτρα βάθους και αν πάρουν.

Και άλλοι έμαθαν το γάιδαρο να μην τρώει, αλλά αυτός τότε ψόφησε... Και μη πει κανείς ότι αυτό δεν τους ενδιαφέρει: Χωρίς τον κόσμο που δουλεύει για αυτόν, ο κόσμος του κεφαλαίου δεν επιζεί, ενώ το αντίθετο βεβαίως δεν ισχύει. Ο δρόμος επομένως της ανηλεούς ταξικής σφαγής της μισθωτής εργασίας και των μεσαίων στρωμάτων, είναι μεν «μονόδρομος» για μια ΕΕ που παραδέρνει στην κρίση, αλλά κάθε άλλο παρά αποτελεί «διέξοδο» και δρόμο καπιταλιστικής σταθεροποίησης. Το μόνο αποτέλεσμα που επιφέρει είναι να **μετατίθεται** μια θανατηφόρα ιστορική αναμέτρηση σε ένα όλο και πιο ναρκοθετημένο πεδίο.

Η αντιπαράθεση όμως αυτή τη στιγμή, ακόμη και οι αντιθέσεις μεταξύ ΕΕ και ΔΝΤ, έχουν τη δική τους ξεχωριστή σημασία.

Σε ότι αφορά το **ελληνικό ζήτημα**, η στρατηγική των θεσμικών οικονομικών και πολιτικών οργανισμών του ευρωπαϊκού κεφαλαίου τύπου ΕΕ και ΔΝΤ, παρά τις διαφοροποιήσεις και παραλλαγές, είναι συγκεκριμένη:

«Είμαστε τα αφεντικά και εσείς μας χρωστάτε **χρήματα** και **υποταγή**. Στην καλύτερη των περιπτώσεων συζητάμε το "μίγμα", δηλαδή σε ένα πλαίσιο επιβολής ενός **άεναου Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου**, μπορούμε να κάνουμε μια κάποια **ανταλλαγή χρέους με εξουσία** και κυριαρχία».

Το **χρέος** δεν αποτελεί μόνο **οικονομική αιμορραγία**, αλλά και **πολιτικό εργαλείο υποταγής** από μεριάς των ιμπεριαλιστικών χωρών. Το πόσο γρήγορα και οργανικά διαπλέκεται το οικονομικό πρόβλημα στην Ελλάδα, με αυτό της **λαϊκής κυριαρχίας** και της **δημοκρατίας**, ακόμη και με τη **διευθέτηση των ανοιχτών «εθνικών» θεμάτων** και τη γεωστρατηγική θέση της χώρας, θα το διαπιστώνουμε όλο και περισσότερο το ερχόμενο διάστημα.

Υπάρχει ωστόσο και η **«ευρωπαϊκή» πλευρά** του ζητήματος. Η συζήτηση και μόνο για το **Brexit** αποτελεί παραδοχή για την **πολιτική κρίση προοπτικής της ΕΕ** που βαθαίνει. Η δρομολόγηση της **«ΕΕ πολλών ταχυτήτων»**, αποτελεί το τελευταίο οχυρό σωτηρίας της και ο ανταγωνισμός για το ποιος θα βρεθεί σε ποιο βαγόνι, καλά κρατεί. Σε αυτή την συνθήκη, οι συνέπειες για τους εργαζόμενους σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, που μάλλον προορίζεται για το τελευταίο βαγόνι (με **πιθανότητα ακόμη και απόζευξης** στον ανήφορο!), θα είναι διπλά καταστροφικές.

Ποιο ΝΑΙνέκος πεθαίνεις...

Το που ακριβώς θα καταλήξει η «διαπραγμάτευση» του ΣΥΡΙΖΑ, δεν γνωρίζουμε.

Ας δώσουμε όμως λίγο το λόγο στον **Ε. Τσακαλώτο** για να καταλάβουμε κάποια πράγματα:

«Το δεύτερο κριτήριο είναι ότι σε **όποια λύση** και να καταλήξουμε, μέσα στις επόμενες ημέρες, θα πρέπει να είναι **αξιόπιστη**: προς τους **πιστωτές** για να ξέρουν ότι θα επιτύχουμε το πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ, προς τους **επενδυτές** ώστε να νιώθουν ασφάλεια ότι το πρόγραμμα είναι σε τροχιά και, βέβαια, απέναντι στους **Έλληνες πολίτες** ώστε οι πολιτικές και οικονομικές πλευρές να είναι ευθυγραμμισμένες με τη συμφωνία του καλοκαιριού».

Αυτή είναι η ουσία: πρώτα, οι «πιστωτές», μετά οι «επενδυτές» και άμα περισσέψει κάτι υπάρχουν και οι «Έλληνες πολίτες», φυσικά "στην προκρούστεια κλίνη" της συμφωνίας του καλοκαιριού. Πολλή σκληρή διεκδίκηση...

Και καθώς ο Ευκλείδης χαλαρώνει, γίνεται ακόμη πιο αποκαλυπτικός:

«Ερώτηση: Ποιος είναι ο ελάχιστος στόχος για την αναδιάρθρωση του χρέους;

Ε.Τ: Δεν μπορώ σε μια συνέντευξη Τύπου να μπω σε λεπτομερή συζήτηση για το πώς μπορεί να γίνει ελάφρυνση του χρέους. Σίγουρα μπορούν να γίνουν πολλά πράγματα -πολλά από αυτά δεν έχουν καμία επίπτωση στον Γερμανό ή στον Ολλανδό φορολογούμενο- ώστε να αλλάξουν οι όροι του ελληνικού χρέους. Αυτό είναι ότι το κριτήριο για να έχουμε ανοικτό δρόμο, για **να γνωρίζουν οι επενδυτές ότι έχει φύγει το Grexit** από το τραπέζι, ότι η ελληνική οικονομία βγαίνει από την κρίση, και οι Ευρωπαίοι ηγέτες έχουν δώσει το μήνυμα ότι **εμπιστεύονται την ελληνική κυβέρνηση** να πάει τη χώρα σε μια νέα φάση. Πραγματικά **δεν έχει σημασία ποια τεχνική λύση θα βρεθεί** για να φτάσουμε σε αυτό το αποτέλεσμα. Το αποτέλεσμα του προγράμματος και της ελάφρυνσης του χρέους θα πρέπει να είναι μια

ψήφος εμπιστοσύνης στην ελληνική οικονομία».

Χαρείτε τον! Τα μέτρα σφαγιασμού των λαϊκών στρωμάτων δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη σημασία, αποτελούν «**τεχνική λύση**». Το παν είναι να σώσουμε την ευρωζώνη από **Grexit** και φυσικά να πάρει **πιστοποιητικό δουλοφροσύνης** και μακροημέρευσης η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ!

Ψωμί, δημοκρατία και ειρήνη με έξοδο από την ΕΕ

Οι αριστερές και κομμουνιστικές δυνάμεις που εννοούν την υπεράσπιση των σημερινών και αυριανών συμφερόντων των εργατικών λαϊκών στρωμάτων, το δικαίωμά τους στην αξιοπρεπή ζωή και την απελευθέρωση από τα σύγχρονα δεσμά του κεφαλαίου σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο, θα κριθούν στο αν θα επιχειρήσουν τη συγκρότηση ενός μαχόμενου μετώπου για «**ψωμί, δημοκρατία και ειρήνη**».

Στην προσπάθεια αυτή, το **ζήτημα της εξόδου από την ΕΕ** αναδεικνύεται εκ των πραγμάτων ως ο αποφασιστικός κρίκος για τον αντικαπιταλιστικό αγώνα σοσιαλιστικής προοπτικής στη χώρα μας και ευρύτερης διεθνιστικής απάντησης.

Όποιος δεν παίρνει θέση στο ζήτημα αυτό, θυμίζει τη σοσιαλδημοκρατία στις αρχές του 20^{ου} αιώνα που έπαιζε στα δάχτυλα το μαρξισμό αλλά αδυνατούσε να πάρει θέση για το μακελειό του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, με αποτέλεσμα αυτό που η Ρόζα Λούξεμπουργκ ονόμασε «**ένα πτώμα που βρωμάει**».